

Arrest

nr. 176 371 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SNICK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiitische moslim afkomstig uit Bagdad, en meer bepaald uit de wijk Al Hurriya. U ontvluchtte Irak omwille van twee afzonderlijke problemen. Enerzijds belandde u in moeilijkheden doordat u weigerde te frauderen tijdens uw job in dienst van de overheid. Anderzijds werd uw gezin door milities afgeperst omdat zij er verkeerdelijk van uitgingen dat uw vader in het bezit was gekomen van vastgoed afkomstig van soennieten.

Uw oom Fares kocht een gebouw in Al Hurriya, in de buurt van de woning waar u met uw gezin leefde. Aangezien uw oom een vaste verblijfplaats heeft in Australië gaf hij uw vader via een volmacht,

gedateerd op 27 april 2015, de mogelijkheid om alle praktische zaken met betrekking tot dit gebouw te regelen.

Op 5 mei 2015 keerde uw oom terug naar Australië en tien tot twintig dagen later ontving uw vader een dreigtelefoon. Volgens de geldende praktijk in uw wijk werd er door de militie Asa'ib Ahl al-Haq een som geld geëist omdat uw vader in het bezit zou gekomen zijn van een gebouw dat voorheen eigendom was van soennieten. Indien uw vader niet akkoord zou gaan met deze afpersing zou u vermoord worden. Door deze foutieve veronderstelling vanwege de militie en de weigering van uw vader om aan hun eisen tegemoet te komen, eiste uw vader dat u het land zou verlaten.

Daarnaast werkte u voor de Iraakse overheid waar u posters/affiches afdruckte en ophing. Er werd u gevraagd om facturen af te leveren waarbij het te betalen bedrag niet stond ingevuld. Op die manier kon er gefraudeerd worden door grotere bedragen in te vullen. U besliste echter dat u hier geen deel van wilde uitmaken en door deze beslissing, waarbij u medewerking weigerde, vreesde u om in de problemen te raken.

Naar aanleiding van deze twee problemen verliet u uiteindelijk Irak op 7 of 8 juli 2015. Met het vliegtuig ging u naar Erbil van waaruit u met een bus naar Turkije ging. Vanuit Turkije bereikte u met een boot Grieks grondgebied. U bereikte België op 24 augustus 2015 en u vroeg er drie dagen later asiel aan op 27 augustus 2015.

U haalde in uw asielaanvraag ook aan dat uw broer in 2006 of in 2007 omkwam bij een aanslag.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (kopie), paspoort (kopie), nationaliteitsbewijs (origineel), kieskaart (origineel), bewijs van afstuderen (origineel), identiteitsdocumenten van uw familie in Australië (kopie), contract van de woning die werd aangekocht door uw oom Fares (kopie), de volmacht die uw vader kreeg met betrekking tot de woning (origineel), pagina met reisstempels uit het paspoort van uw oom Fares (kopie), een artikel van internet waarin mensen een gelijkaardige klacht uiten over een woning die in hun bezit was (kopie), een lijst van internet die vermeende terroristen uit onder andere uw wijk opsomt (kopie) en verschillende documenten – waaronder documenten van politie, rechtbank, medische rapporten en overlijdensakte – en een dvd opname met betrekking tot een aanslag eind 2006 waarbij uw broer om het leven kwam (origineel).

B. Motivering

Met betrekking tot de afpersing vanwege de milities bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U bleef immers uitermate vaag over de verschillende aspecten inzake deze problematiek.

Zo bleef u erg vaag over het eerste en enige concrete feit dat u ter zake aanhaalt, namelijk de dreigtelefoon. Uw vader werd volgens uw verklaringen één keer telefonisch bedreigd in een gesprek dat niet langer dan een minuut zou geduurd hebben. U verklaart echter niets te weten over de inhoud van dat telefoongesprek noch kon u precies zeggen wanneer deze dreigtelefoon precies plaatsvond (CGVS p.20-22). U vermoedde enkel dat zij geld eisten naar aanleiding van de aankoop van een pand door uw oom en vermoedde dat zij u met de dood hadden bedreigd als er niet werd betaald omdat uw vader stelde dat u naar het buitenland moest vluchten (CGVS p.20-23). Echter komt het zeer bevreemdend over dat u weinig of geen specifieke informatie over de dreigtelefoon zelf kan geven, maar zich enkel beperkt tot vermoedens hieromtrent. Overigens kan nog worden opgemerkt dat u in de door u op Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw vader meerdere telefoons van de militie heeft gekregen waarin ze stelden dat ze u zouden vermoorden (DVZ vragenlijst 3.5). Dit strookt dan ook op geen enkele wijze met uw verklaring dat u 'slechts' weet heeft van 1 dreigtelefoon waarvan u amper of niets over de inhoud kon zeggen (CGVS p.20).

De vaagheid waarmee u vragen beantwoordt zet zich onder meer verder wanneer er gepeild wordt naar de reden waarom alleen u bent weggevlucht. U weet vooreerst niet of u het specifieke doelwit van de bedreiging was en of uw vader of andere gezinsleden ook geïdende werden bij de bedreiging. Gevraagd waarom enkel u diende te vluchten, stelde u dat u de oudste was. Gevraagd waarom uw vader geen angst had voor zijn andere kinderen stelde u dat uw broer slechts 6 jaar oud is en uw zusje altijd binnenbleef. Echter geconfronteerd met het feit dat u nog een broer van 21 jaar hebt, kon u geen afdoende verklaringen geven voor het feit dat hij niet diende te vluchten en gaf u aan dat hij misschien ook een doelwit is. U haalt enkel aan dat uw moeder het niet toeliet dat jullie beiden het land zouden verlaten zonder hiervoor een concrete reden te geven en u stemt ermee in dat het een onlogische gang van zaken is wanneer er werkelijk sprake is van een levensbedreigende situatie (CGVS p.24-27).

Voorts heeft u er geen idee van of er na die ene dreigtelefoon nog bedreigingen zijn geweest. Tijdens de anderhalve maand dat u nog in Irak verbleef ontving, voor zover u weet, niemand van uw gezin en in ruimere zin niemand van uw familie, inclusief uw ooms, nog een bedreiging. Sinds uw vertrek uit Irak geeft u ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige andere bedreigingen ten aanzien van u of uw familie en geeft u aan dat er naar uw weten vanwege de milities ook geen concrete toenaderingen zijn geweest. Anderzijds sloot u wel niet uit dat er sindsdien nog bedreigingen zijn geweest en gaf u meermaals aan dat het mogelijk was dat er nadien nog bedreigingen waren, maar dat u er geen weet

van heeft (CGVS p.20, 22-24). Echter kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de verdere evolutie van de bedreiging tegen u en uw familie, te meer uit uw verklaringen blijkt dat bijvoorbeeld ook uw vader en uw broer omwille van de bedreiging kunnen worden geviséerd en dat uw verdere gezin zich nog steeds in Bagdad bevindt.

Tenslotte geeft u weinig eenduidige antwoorden over uw verblijfplaatsen na de dreigtelefoon hetgeen toch een precare periode in uw relaas betreft. U bevestigde immers aan het begin van het interview expliciet dat u tot het moment van uw vlucht op hetzelfde adres bij uw gezin bleef wonen en daar tot het moment van uw vertrek bent gebleven (CGVS p.4). Echter wanneer gevraagd werd waarom u nog ruim een maand ter plaatse bleef na de bedreiging stelt u dat u bij uw oom verbleef en enkel 's nachts naar huis ging. Meteen daarna past u dit antwoord echter opnieuw aan en zegt u dat u afwisselend drie tot vier dagen bij uw oom verbleef en drie tot vier dagen thuis (CGVS p. 26-28). Het komt weinig overtuigend over dat u aangaande een dergelijk essentieel element er niet in slaagt hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Bovendien blijft het feit dat u nog anderhalve maand ter plaatse bleef om uw studies af te werken, zelfs in gevalle dit afwisselend bij u thuis en bij uw oom was, een onlogische keuze wanneer u zich daadwerkelijk in een levensbedreigende situatie had bevonden.

Gezien uw vaagheid en incoherentie betreffende de ene dreigtelefoon die uw vader heeft gehad en betreffende wie er binnen uw familie geviséerd wordt, gezien uw onwetendheid betreffende de verdere evolutie van de bedreigingen tegen u en uw familie en gezien uw onduidelijke, vage verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen na de dreigtelefoon bent u er dan ook niet in geslaagd afdoende elementen aan te brengen die het Commissariaatgeneraal overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor de militias zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw problemen op uw werk bent u er evenmin in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U werkte in dienst van de Iraakse overheid en er zou u op uw werk gevraagd zijn om te frauderen. Meer bepaald werd u gevraagd om bij de aflevering van posters en gedrukte media facturen af te geven met een blanco totaalsom waar de afnemers van het materiaal dan zelf een veel groter bedrag konden plaatsen. Nadat u een tweetal keer dergelijke documenten leverde, wilde u niet langer met dergelijke fraudepraktijken te maken hebben. Hierdoor vreesde u lastig gevallen te worden en dat men van u zou eisen om alsnog te gaan werken omdat zij niet wilden dat anderen over de corruptie te weten kwamen (CGVS p.29-31).

De verklaringen die u in dit verband aflegde ondermijnen echter de gegrondheid van uw vrees. Naast de erg vage repercussies (men kon u 'lastigvallen' en eisen om uw werk verder te zetten) die u vreest, gaf u zelf aan dat u al sinds april 2015 niet meer naar uw werk was geweest. In die periode, lopend van april 2015 tot uw vertrek in juli 2015, heeft u geen enkel probleem gehad. U werd nooit bedreigd op wat voor manier ook en de uitvluchten die u verzoon om niet te gaan werken werden schijnbaar probleemloos geaccepteerd. U beweert tijdens het interview voorts dat u op elk moment uw werk zou kunnen stoppen hetgeen uw vrees dat u alsnog zou moeten gaan werken dan ook in ernstige mate relativeert (CGVS p. 29-31). U haalt tevens nergens in het gehoor aan dat het problematisch moeilijk voor u zou zijn om eventueel ander werk in Bagdad te vinden. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk hebt die de fraude waaraan u diende mee te werken kan aantonen waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat u louter omwille van uw kennis van de fraude zou worden vervolgd (CGVS p.31-32). Bovendien kan worden opgemerkt dat uw rol binnen de context van de fraudecarroussel erg beperkt was. U zou twee keer de gevraagde documenten geleverd hebben, maar u toont op geen enkele manier aan dat u een noodzakelijke schakel was om de fraude te kunnen plegen. U was toen nog een student en werkte een beperkt aantal dagen voor de overheid met een soort van dagcontracten. U had geenszins een cruciale rol en u kon op geen enkele wijze aantonen dat u noodzakelijk was om de fraude te plegen (CGVS p. 28-30). Er kunnen dan ook geen overtuigende elementen worden vastgesteld die erop wijzen dat u alsnog verplicht zou worden om er te gaan werken noch zijn er concrete indicaties dat u bij terugkeer omwille van dit asielmotief vervolgd zou worden. De combinatie van uw minimale rol enerzijds en de afwezigheid van concrete indicaties dat u zou worden vervolgd anderzijds zorgen er dan ook voor dat er bij u op basis van dit asielmotief geen gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de aanslag uit 2006 of begin 2007 waarbij onder andere uw broer dodelijk verwond werd een vluchtmotief van u betreft. U bleef immers nog tot 2015 in Bagdad wonen en gaf aan dat u enkel vertrok omdat uw vader wilde dat u naar het buitenland ging naar aanleiding van de dreigtelefoon uit 2015. U gaf zelfs expliciet aan dat het niet uw eigen wil betrof en dat u niet wilde vluchten (CGVS p.27). Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen dat uw familie specifiek bij deze aanslag werd geviséerd hetgeen ook blijkt uit het feit dat de school is ingestort en jullie gebouw trilde, uit het feit dat het eerder door toeval was (2 geparkeerde auto's) dat er niet heel veel gewonden waren en uit het feit dat u geen concrete problemen aanhaalt waar uw familie

het slachtoffer van werd tot de dreigtelefoon uit 2015 dewelke duidelijk niets met de aanslag van 2006 of 2007 te maken heeft. Bij de dodelijke slachtoffers waren overigens ook personen die geen familie van u betroffen (CGVS p.17-18).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststelling te wijzigen. U legde uw identiteitskaart, een bladzijde uit uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart en uw bewijs van afstuderen voor. Deze documenten tonen uw identiteit en herkomst aan en geven een beeld van de activiteiten die u uitoefende in Irak. Geen van deze elementen worden door het CGVS in twijfel getrokken.

Voorts legde u met betrekking tot de woning een aankoopcontract op naam van uw oom Fares, twee pagina's van diens paspoort en de volmacht die uw vader hierbij kreeg. Deze documenten zijn een indicatie van de aankoop van de woning door uw oom en het feit dat uw vader hierbij een volmacht verwierf. Los van het feit dat uit informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat men makkelijk documenten tegen betaling kan verkrijgen wat de bewijswaarde van documenten ernstig relativeert, dient te worden gesteld dat uit de documenten niet kan worden opgemaakt dat u en uw familie hierdoor de door u verklaarde problemen hebben gekend.

Verder legde u twee artikels voor die u op internet terugvond. Het artikel van de site Sada Al Haqifa stelt in het algemeen dat inwoners in uw wijk de praktijken van AAH aanklagen, meer bepaald het dwingen tot betalen van een bedrag bij de aankoop of verkoop van een huis. Echter komen u noch uw familieleden persoonlijk in het artikel voor waardoor deze informatie op zichzelf uw problemen niet kan bevestigen. Voorts dateert het artikel reeds uit 2012 en kan de waarde van de nieuwsbron moeilijk worden nagegaan. Het betreft immers een soort nieuwssite die via sociale media zoals facebook wordt verspreid (CGVS p.15-16). Bijgevolg is dergelijk artikel ruimschoots onvoldoende om de door u verklaarde vervolgingsproblemen te bevestigen gezien de manifeste vaststellingen die met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen werden vastgesteld. Het andere artikel is een lijst met vermeende terroristen, onder andere uit de wijk waar u woont. Deze lijst toont op zich echter geenszins aan dat de personen die er vermeld staan iets te maken hebben met de dreigtelefoon die uw vader ontving.

Tenslotte legde u verschillende documenten en een dvd opname voor met betrekking tot een aanslag eind 2006 waarbij uw broer om het leven kwam (documenten 12-14, CGVS p.17-18). Deze situatie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Deze documenten hebben echter geen implicatie op de vaststelling dat er op dit moment geen sprake is van een actuele noch individuele vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/CE en van artikel 3 EVRM.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Met betrekking tot de afpersing vanwege de milities bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U bleef immers uitermate vaag over de verschillende aspecten inzake deze problematiek.

Zo bleef u erg vaag over het eerste en enige concrete feit dat u ter zake aanhaalt, namelijk de dreigtelefoon. Uw vader werd volgens uw verklaringen één keer telefonisch bedreigd in een gesprek dat niet langer dan een minuut zou geduurd hebben. U verklaart echter niets te weten over de inhoud van dat telefoongesprek noch kon u precies zeggen wanneer deze dreigtelefoon precies plaatsvond (CGVS p.20-22). U vermoedde enkel dat zij geld eisten naar aanleiding van de aankoop van een pand door uw oom en vermoedde dat zij u met de dood hadden bedreigd als er niet werd betaald omdat uw vader stelde dat u naar het buitenland moest vluchten (CGVS p.20-23). Echter komt het zeer bevreemdend over dat u weinig of geen specifieke informatie over de dreigtelefoon zelf kan geven, maar zich enkel beperkt tot vermoedens hieromtrent. Overigens kan nog worden opgemerkt dat u in de door u op Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw vader meerdere telefoons van de militie heeft gekregen waarin ze stelden dat ze u zouden vermoorden (DVZ vragenlijst 3.5). Dit strookt dan ook op geen enkele wijze met uw verklaring dat u 'slechts' weet heeft van 1 dreigtelefoon waarvan u amper of niets over de inhoud kon zeggen (CGVS p.20).

De vaagheid waarmee u vragen beantwoordt zet zich onder meer verder wanneer er gepeild wordt naar de reden waarom alleen u bent weggevlucht. U weet vooreerst niet of u het specifieke doelwit van de bedreiging was en of uw vader of andere gezinsleden ook geviséerd werden bij de bedreiging. Gevraagd waarom enkel u diende te vluchten, stelde u dat u de oudste was. Gevraagd waarom uw vader geen angst had voor zijn andere kinderen stelde u dat uw broer slechts 6 jaar oud is en uw zusje altijd binnenbleef. Echter geconfronteerd met het feit dat u nog een broer van 21 jaar hebt, kon u geen afdoende verklaringen geven voor het feit dat hij niet diende te vluchten en gaf u aan dat hij misschien ook een doelwit is. U haalt enkel aan dat uw moeder het niet toeliet dat jullie beiden het land zouden verlaten zonder hiervoor een concrete reden te geven en u stemt ermee in dat het een onlogische gang van zaken is wanneer er werkelijk sprake is van een levensbedreigende situatie (CGVS p.24-27).

Voorts heeft u er geen idee van of er na die ene dreigtelefoon nog bedreigingen zijn geweest. Tijdens de anderhalve maand dat u nog in Irak verbleef ontving, voor zover u weet, niemand van uw gezin en in ruimere zin niemand van uw familie, inclusief uw ooms, nog een bedreiging. Sinds uw vertrek uit Irak geeft u ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige andere bedreigingen ten aanzien van u of uw familie en geeft u aan dat er naar uw weten vanwege de milities ook geen concrete toenaderingen zijn geweest. Anderzijds sloot u wel niet uit dat er sindsdien nog bedreigingen zijn geweest en gaf u meermaals aan dat het mogelijk was dat er nadien nog bedreigingen waren, maar dat u er geen weet van heeft (CGVS p.20, 22-24). Echter kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de verdere evolutie van de bedreiging tegen u en uw familie, te meer uit uw verklaringen blijkt dat bijvoorbeeld ook uw vader en uw broer omwille van de bedreiging kunnen worden geviséerd en dat uw verdere gezin zich nog steeds in Bagdad bevindt.

Tenslotte geeft u weinig eenduidige antwoorden over uw verblijfplaatsen na de dreigtelefoon hetgeen toch een preciaire periode in uw relaas betreft. U bevestigde immers aan het begin van het interview expliciet dat u tot het moment van uw vlucht op hetzelfde adres bij uw gezin bleef wonen en daar tot het moment van uw vertrek bent gebleven (CGVS p.4). Echter wanneer gevraagd werd waarom u nog ruim een maand ter plaatse bleef na de bedreiging stelt u dat u bij uw oom verbleef en enkel 's nachts naar huis ging. Meteen daarna past u dit antwoord echter opnieuw aan en zegt u dat u afwisselend drie tot vier dagen bij uw oom verbleef en drie tot vier dagen thuis (CGVS p. 26-28). Het komt weinig overtuigend over dat u aangaande een dergelijk essentieel element er niet in slaagt hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Bovendien blijft het feit dat u nog anderhalve maand ter plaatse bleef om uw studies af te werken, zelfs in gevalle dit afwisselend bij u thuis en bij uw oom was, een onlogische keuze wanneer u zich daadwerkelijk in een levensbedreigende situatie had bevonden.

Gezien uw vaagheid en incoherentie betreffende de ene dreigtelefoon die uw vader heeft gehad en betreffende wie er binnen uw familie geviséerd wordt, gezien uw onwetendheid betreffende de verdere evolutie van de bedreigingen tegen u en uw familie en gezien uw onduidelijke, vage verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen na de dreigtelefoon bent u er dan ook niet in geslaagd afdoende elementen aan te brengen die het Commissariaatgeneraal overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor de milities zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw problemen op uw werk bent u er evenmin in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U werkte in dienst van de Iraakse overheid en er zou u op uw werk gevraagd zijn om te frauderen. Meer bepaald werd u gevraagd om bij de aflevering van posters en gedrukte media facturen af te geven met een blanco totaalsom waar de afnemers van het materiaal dan zelf een veel groter bedrag konden plaatsen. Nadat u een tweetal keer dergelijke documenten leverde, wilde u niet langer met dergelijke fraudepraktijken te

maken hebben. Hierdoor vreesde u lastig gevallen te worden en dat men van u zou eisen om alsnog te gaan werken omdat zij niet wilden dat anderen over de corruptie te weten kwamen (CGVS p.29-31).

De verklaringen die u in dit verband aflegde ondermijnen echter de gegrondheid van uw vrees. Naast de erg vage repercuessies (men kon u 'lastigvallen' en eisen om uw werk verder te zetten) die u vreest, gaf u zelf aan dat u al sinds april 2015 niet meer naar uw werk was geweest. In die periode, lopend van april 2015 tot uw vertrek in juli 2015, heeft u geen enkel probleem gehad. U werd nooit bedreigd op wat voor manier ook en de uitvluchten die u verzoon om niet te gaan werken werden schijnbaar probleemloos geaccepteerd. U beweert tijdens het interview voorts dat u op elk moment uw werk zou kunnen stoppen hetgeen uw vrees dat u alsnog zou moeten gaan werken dan ook in ernstige mate relativeert (CGVS p. 29-31). U haalt tevens nergens in het gehoor aan dat het problematisch moeilijk voor u zou zijn om eventueel ander werk in Bagdad te vinden. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk hebt die de fraude waaraan u diende mee te werken kan aantonen waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat u louter omwille van uw kennis van de fraude zou worden vervolgd (CGVS p.31-32). Bovendien kan worden opgemerkt dat uw rol binnen de context van de fraudecarroussel erg beperkt was. U zou twee keer de gevraagde documenten geleverd hebben, maar u toont op geen enkele manier aan dat u een noodzakelijke schakel was om de fraude te kunnen plegen. U was toen nog een student en werkte een beperkt aantal dagen voor de overheid met een soort van dagcontracten. U had geenszins een cruciale rol en u kon op geen enkele wijze aantonen dat u noodzakelijk was om de fraude te plegen (CGVS p. 28-30). Er kunnen dan ook geen overtuigende elementen worden vastgesteld die erop wijzen dat u alsnog verplicht zou worden om er te gaan werken noch zijn er concrete indicaties dat u bij terugkeer omwille van dit asielmotief vervolgd zou worden. De combinatie van uw minimale rol enerzijds en de afwezigheid van concrete indicaties dat u zou worden vervolgd anderzijds zorgen er dan ook voor dat er bij u op basis van dit asielmotief geen gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de aanslag uit 2006 of begin 2007 waarbij onder andere uw broer dodelijk verwond werd een vluchtmotief van u betreft. U bleef immers nog tot 2015 in Bagdad wonen en gaf aan dat u enkel vertrok omdat uw vader wilde dat u naar het buitenland ging naar aanleiding van de dreigtelefoon uit 2015. U gaf zelfs expliciet aan dat het niet uw eigen wil betrof en dat u niet wilde vluchten (CGVS p.27). Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen dat uw familie specifiek bij deze aanslag werd gevisieerd hetgeen ook blijkt uit het feit dat de school is ingestort en jullie gebouw trilde, uit het feit dat het eerder door toeval was (2 geparkeerde auto's) dat er niet heel veel gewonden waren en uit het feit dat u geen concrete problemen aanhaalt waar uw familie het slachtoffer van werd tot de dreigtelefoon uit 2015 dewelke duidelijk niets met de aanslag van 2006 of 2007 te maken heeft. Bij de dodelijke slachtoffers waren overigens ook personen die geen familie van u betroffen (CGVS p.17-18).(...)

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststelling te wijzigen. U legde uw identiteitskaart, een bladzijde uit uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart en uw bewijs van afstuderen voor. Deze documenten tonen uw identiteit en herkomst aan en geven een beeld van de activiteiten die u uitoefende in Irak. Geen van deze elementen worden door het CGVS in twijfel getrokken.

Voorts legde u met betrekking tot de woning een aankoopcontract op naam van uw oom Fares, twee pagina's van diens paspoort en de volmacht die uw vader hierbij kreeg. Deze documenten zijn een indicatie van de aankoop van de woning door uw oom en het feit dat uw vader hierbij een volmacht verwierf. Los van het feit dat uit informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat men makkelijk documenten tegen betaling kan verkrijgen wat de bewijswaarde van documenten ernstig relativeert, dient te worden gesteld dat uit de documenten niet kan worden opgemaakt dat u en uw familie hierdoor de door u verklaarde problemen hebben gekend.

Verder legde u twee artikels voor die u op internet terugvond. Het artikel van de site Sada Al Haqifa stelt in het algemeen dat inwoners in uw wijk de praktijken van AAH aanklagen, meer bepaald het dwingen tot betalen van een bedrag bij de aankoop of verkoop van een huis. Echter komen u noch uw familieleden persoonlijk in het artikel voor waardoor deze informatie op zichzelf uw problemen niet kan bevestigen. Voorts dateert het artikel reeds uit 2012 (...). (CGVS p.15-16). Bijgevolg is dergelijk artikel ruimschoots onvoldoende om de door u verklaarde vervolgingsproblemen te bevestigen gezien de manifeste vaststellingen die met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen werden vastgesteld. Het andere artikel is een lijst met vermeende terroristen, onder andere uit de wijk waar u woont. Deze lijst toont op zich echter geenszins aan dat de personen die er vermeld staan iets te maken hebben met de dreigtelefoon die uw vader ontving.

Tenslotte legde u verschillende documenten en een dvd opname voor met betrekking tot een aanslag eind 2006 waarbij uw broer om het leven kwam (documenten 12-14, CGVS p.17-18). Deze situatie

wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Deze documenten hebben echter geen implicatie op de vaststelling dat er op dit moment geen sprake is van een actuele noch individuele vrees.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in de administratieve dossiers en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten, daar waar hij zich louter beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen.

Bij de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de bedreiging expliciet geuit werd ten aanzien van hemzelf en niet ten aanzien van zijn broer, waardoor zijn moeder niet wilde dat verzoekers jongere broer het land mee zou ontvluchten. Ook merkt verzoeker op dat het enkel hijzelf was die men had opgemerkt aan de desbetreffende woning. Deze verklaringen zijn echter *post factum* verklaringen die overigens geen grondslag in het administratief dossier vinden. Zo blijkt dat verzoeker niet zeker wist of hij het doelwit was van de bedreiging, dat zijn vader misschien werd gevisieerd en wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat hij nog een broer van 21 jaar heeft, kon hij geen afdoende verklaring geven voor het feit dat hij niet diende te vluchten en gaf hij zelfs aan dat hij misschien ook een doelwit zou kunnen worden, maar dat zijn moeder niet wilde dat ook hij vertrok (stuk 5, gehoorverslag, p. 25-27). Verzoekers betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de bestreden gedane vastellingen.

Met de stelling in het verzoekschrift dat in de navolgende periode de ramadan plaatsvond waardoor hij niet geconfronteerd werd met problemen, gaat verzoeker voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker niet wist of er na die ene dreigtelefoon nog bedreigingen zijn geweest en dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij op de hoogte zou zijn van de verdere evolutie van de bedreiging tegen hem en zijn familie, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat bijvoorbeeld ook zijn vader en zijn broer omwille van de bedreiging kunnen worden gevisieerd en dat zijn gezin zich nog steeds in Bagdad bevindt. Of het al dan niet ramadan zou zijn geweest, waaromtrent verzoeker overigens geen concreet bewijs van bijbrengt, is dan ook niet relevant.

Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat hij er geen idee van had of er nadien nog dreig telefoons zijn geweest omdat de dreig telefoons geadresseerd waren aan zijn vader, hij daar niet bij was en niet werd gewaarschuwd door zijn vader, geeft hij impliciet te kennen dat er nog dreig telefoons zijn geweest, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals te kennen gaf hiervan niet op de hoogte te zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 20, 23, 24).

Met de enkele bewering dat zijn ouders vreesden hem ook te zullen verliezen gezien zij bij een aanslag hun andere zoon ook hadden verloren, en dit mede heeft geleid tot zijn vertrek gezien het feit dat de sjitische militie overtuigd was dat verzoeker ingevolge de aankoop van het onroerend goed banden had met de soennieten hetgeen voor een grote schrik zorgde kan verzoeker geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat uit niets blijkt dat de aanslag uit 2006 of begin 2007 waarbij onder andere verzoekers broer dodelijk verwond werd een persoonlijke vrees voor vervolging in verzoekers hoofde uitmaakt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde dit terecht als volgt: *“U bleef immers nog tot 2015 in Bagdad wonen en gaf aan dat u enkel vertrok omdat uw vader wilde dat u naar het buitenland ging naar aanleiding van de dreigtelefoon uit 2015. U gaf zelfs expliciet aan dat het niet uw eigen wil betrof en dat u niet wilde vluchten (CGVS p.27). Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen dat uw familie specifiek bij deze aanslag werd gevisieerd hetgeen ook blijkt uit het feit dat de school is ingestort en jullie gebouw trilde, uit het feit dat het eerder door toeval was (2 geparkeerde auto’s) dat er niet heel veel gewonden waren en uit het feit dat u geen concrete problemen aanhaalt waar uw familie het slachtoffer van werd tot de dreigtelefoon uit 2015 dewelke duidelijk niets met de aanslag van 2006 of 2007 te maken heeft. Bij de dodelijke slachtoffers waren overigens ook personen die geen familie van u betroffen (CGVS p.17-18).”.* Hieruit blijkt afdoende dat de aanslag uit 2006 of 2007 geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker uitmaakt. Het enkele gegeven dat zijn ouders angst hadden hun andere zoon (verzoeker) ook te zullen verliezen toont dit geenszins aan.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat hij altijd is blijven inwonen bij zijn ouders en soms zonder enige regelmaat bij zijn oom verbleef teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen dienaangaande te verklaren. Met een dergelijke gesimplificeerde herhaling van zijn verklaringen kan verzoeker geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen dienaangaande: *“Tenslotte geeft u weinig eenduidige antwoorden over uw verblijfplaatsen na de dreigtelefoon hetgeen toch een precare periode in uw relaas betreft. U bevestigde immers aan het begin van het interview expliciet dat u tot het moment van uw vlucht op hetzelfde adres bij uw gezin bleef wonen en daar tot het moment van uw vertrek bent gebleven (CGVS p.4).*

Echter wanneer gevraagd werd waarom u nog ruim een maand ter plaatse bleef na de bedreiging stelt u dat u bij uw oom verbleef en enkel 's nachts naar huis ging. Meteen daarna past u dit antwoord echter opnieuw aan en zegt u dat u afwisselend drie tot vier dagen bij uw oom verbleef en drie tot vier dagen thuis (CGVS p. 26-28). Het komt weinig overtuigend over dat u aangaande een dergelijk essentieel element er niet in slaagt hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Bovendien blijft het feit dat u nog anderhalve maand ter plaatse bleef om uw studies af te werken, zelfs in gevalle dit afwisselend bij u thuis en bij uw oom was, een onlogische keuze wanneer u zich daadwerkelijk in een levensbedreigende situatie had bevonden.”.

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de hoger geciteerde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet succesvol worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker geeft tevens aan dat hij het artikel van de site Sada Al Haqifa opnieuw bij het verzoekschrift voegt en stelt hierbij dat de oprichting van de kwestieuze groep op sociale media van 2012 dateert, maar dat het artikel zelf dateert van eind 2014.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee artikelen neerlegde.

Het artikel van de site Sada Al Haqifa stelt volgens de vertaling van de tolk aanwezig in het administratief dossier in het algemeen dat inwoners in verzoekers wijk de praktijken van AAH aanklagen, meer bepaald het dwingen tot betalen van een bedrag bij de aankoop of verkoop van een huis. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat verzoeker noch verzoekers familieleden persoonlijk in het artikel voorkomen waardoor deze informatie op zichzelf verzoekers problemen niet kan bevestigen. Ook blijkt uit de vertaling dat het artikel reeds uit 2012 dateert. Bijgevolg is dergelijk artikel onvoldoende om de door verzoeker verklaarde vervolgingsproblemen te bevestigen gezien de manifeste vaststellingen die met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen werden vastgesteld.

Het andere artikel is een lijst met vermeende terroristen, onder andere uit de wijk waar verzoeker woont. Het Commissariaat-generaal kon desbetreffend evenzeer terecht vaststellen dat deze lijst op zich geenszins aantoonde dat de personen die er vermeld staan iets te maken hebben met de dreigtelefoon die verzoekers vader ontving.

Thans stelt de Raad vast dat verzoeker bij het verzoekschrift een klein gedeelte van het document met de lijst van vermeende terroristen neerlegt voorafgegaan met een hoofding waarin het jaar 2014 kan worden gedetecteerd. Deze hoofding werd overigens niet eerder neergelegd en is niet niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006. Daarnaast legt verzoeker, niettegenstaande hij aangaf dat hij het artikel van de site Sada Al Haqifa opnieuw bij het verzoekschrift voegt, een geheel nieuw stuk neer, waarop met pen de bewoordingen “*pas sinds 2014*” zijn aangebracht.

Deze documenten kunnen echter geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. De vaststelling in de bestreden beslissing met betrekking tot de datum 2012 had immers geen betrekking op het document met de lijst van vermeende terroristen. Bovendien is het tweede document ook niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad en meer bepaald de houding van de sjiiitische milities aldaar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker aangeeft dat er geen onderzoek werd gevoerd naar een verklaring die hij tijdens zijn gehoor op 18 januari 2016 aflegde en waarbij hij verwijst naar een dossier van zijn neef, stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk gewezen werd op de situatie van verzoekers neef en diens verklaringen (stuk 5, gehoorverslag, p. 32). Derhalve kan niet zonder meer worden gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier niet nader is op ingegaan. Bovendien moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel wordt benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

2.6. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangehaalde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, gaat hij eraan voorbij dat dit rapport in de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wed betrokken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dienaangaande terecht dat nergens in voornoemd document geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt dit rapport dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak, waardoor ook rekening dient te worden gehouden met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, werd in casu de veiligheidssituatie in Bagdad beoordeeld en dit op basis van de op dat ogenblik voorhanden zijnde informatie ("*COI Focus, Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016). Verzoeker brengt geen informatie bij die afbreuk kan doen zowel aan deze in het administratief dossier opgenomen informatie als aan deze door verweerder neergelegd middels een aanvullende nota van 7 september 2016 ("*COI Focus, Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016, "*COI Focus, Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016 en "*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Voor zover verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wordt opgemerkt dat er, gelet op wat voorafgaat, geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF